

Mai mult decât iconoclasm – David Roderick Reid

Exodul 20.2-4; Judecători 6.25,26; Ieremia 1.9,10; 2 Corinteni 10.5

Cuprinsul

O privire în istorie	1
Ce spune Biblia despre iconoclasm?	2
Dumnezeu ne cheamă să fim <i>mai mult</i> decât iconoclaști!	2
Testul lui Ghedeon	2
Trezirea lui Ezechia	3
Trezirea lui Iosia.....	4
Trezire „astăzi”?	4

Versete călăuzitoare: Exodul 20,2-4; Judecători 6,25-26, Ieremia 1,9-10; 2 Corinteni 10,5

Exodul 20.2-4: Eu sunt DOMNUL, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai¹ alți dumnezei în afară de Mine².

Judecători 6.25,26: Și a fost așa: în noaptea aceea, Domnul i-a zis: „Ia vițelul pe care-l are tatăl tău, al doilea taur de șapte ani, și dărmă altarul lui Baal pe care-l are tatăl tău și taie așera care este lângă el. Și zidește un altar Domnului Dumnezeului tău pe vârful acestei întărituri, în felul rânduit, și ia al doilea taur și oferă-l ca ardere-de-tot cu lemnele așerei, pe care o vei tăia”.

Ieremia 1.9,10: Și Domnul Și-a întins mâna și mi-a atins gura. Și Domnul mi-a zis: „Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta. Vezi, în ziua aceasta te-am pus peste națiuni și peste împărații, ca să smulgi și să dărâmi și să distrugi și să surpi, să zidești și să sădești”.

2 Corinteni 10.5: ... dărâmând raționamente și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu și înrobind orice gând ascultării de Hristos.

O privire în istorie

Un iconoclast este cineva care distruge imagini religioase sau icoane sau orice altceva despre care el crede că este idolatrie, că ele îndepărtează de la adevărata închinare la Dumnezeu. De-a

¹ Forma imperativă „Să nu” poate fi redată și astfel: tu nu vei face, adică, este de neconceput că tu vei face ...

² Literal: în fața Mea; sau împotriva feței Mele, adică în ciuda Mea. Să nu-ți faci chip (de zeități) cioplit [adică o imagine sculptată în piatră sau în lemn], nici vreo reprezentare a ceea ce este sus în ceruri, jos pe pământ sau în apele de sub pământ.

lungul celor două mii de ani de istorie a Bisericii, mulți creștini au fost iconoclaști. De exemplu, dacă vizitați anumite ruine din Egiptul antic, veți găsi unele sculpturi desfigurate. Unele dintre aceste „ștersături” au fost opera unei noi dinastii egiptene care dorea să distrugă dovezile realizărilor dinastiei anterioare, dar alte desfigurări au fost făcute de iconoclaști din epoca creștină timpurie. Scopul lor era să îndepărteze sau să distrugă sculpturile păgâne. Au făcut o treabă bună în ceea ce privește distrugerea, spre dezamăgirea iubitorilor de opere de artă antice, precum și a Oficiului de Turism Egiptean. Iconoclaștii creștini, care au făcut ravagii în Europa și Asia, nu au distrus doar ceea ce ei considerau a fi imagini păgâne, ci și icoane și relieve „creștine”, care deveniseră obiecte de cult. Uneori, iconoclaștii au mers prea departe și au distrus în același mod și picturi creștine și alte obiecte creștine nevinovate. De exemplu, în timpul domniei lui Oliver Cromwell în Marea Britanie, nu numai picturile, relievele și icoanele au fost distruse, ci și bisericile au fost demolate și un număr mare de oameni au fost uciși în Numele lui Dumnezeu. Cromwell a mers chiar până la extrem, interzicând activitățile atletice, pentru ca ele să nu devină „idoli”.

Ce spune Biblia despre iconoclasm?

Idolatria de orice fel poate apărea din conformism sau adaptare la mediul înconjurător, mai ales atunci când această adaptare este mai mare decât adaptarea noastră la gândurile lui Dumnezeu. De aceea, recunoașterea și distrugerea idolilor din viața noastră și din bisericile (adunările) noastre este o chestiune importantă. Evident, nu ar trebui să cădem în extremă și să distrugem fiecare idol potențial. Pentru că atunci ce ar mai rămâne? Iconoclasmul fără extreme este biblic, dar poziția biblică fundamentală cu privire la acest subiect poate fi rezumată așa cum am exprimat-o în titlul nostru: Ar trebui să fim *mai mult* decât iconoclaști. În cea de-a doua poruncă din Exodul 20.4, Dumnezeu a poruncit poporului Său să nu aibă niciun chip sau idol de niciun fel, nimic care să se pună mai presus de Dumnezeu în inimile lor sau în viețile lor. Orice iconoclasm poate cita foarte bine această poruncă. Dar Domnul Isus a rezumat întreaga Lege astfel:

„Să-L iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și cu tot cugetul tău” și „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10.27).

Dumnezeu ne cheamă să fim *mai mult* decât iconoclaști!

Închinarea adusă lui Dumnezeu nu rezultă *numai* din iconoclasm. Când națiunea Iuda s-a îndepărtat de DOMNUL și a căzut în adâncurile idolatriei, DOMNUL i-a spus lui Ieremia că slujba lui va fi „să smulgă și să dărâme și să distrugă și să surpe”, dar și „să zidească și să sădească” (Ieremia 1.10). Dărâmarea idolilor din viața noastră și din bisericile noastre este un prim pas esențial. Dar trebuie să punem un accent puternic și pe aspectul pozitiv al reînnoirii. Când idolii sunt îndepărtați, rămâne un gol. Acest gol trebuie umplut cu laude, închinare și admirație pentru singurul Dumnezeu adevărat și prin activități pozitive care ne întăresc și ne zidesc ca și credincioși. Dumnezeu vrea ca noi să fim *mai mult* decât niște iconoclaști.

Testul lui Ghedeon

Acesta este principiul divin: „Mai mult decât iconoclaști”. Există exemple în acest sens în tot Vechiul Testament. În timpul judecătorilor, poporul lui Dumnezeu se îndepărtase de DOMNUL prin închinarea seducătoare și desfrânată la idoli păgâni, astfel încât Dumnezeu le-a permis

madianiților să îi invadeze și să îi asuprească timp de șapte ani. În disperarea sa, Israel a strigat către Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a chemat îndurător pe Ghedeon să conducă Israelul împotriva madianiților. Înainte ca Ghedeon să poată merge pe câmpul de luptă, Dumnezeu l-a pus la încercare acasă. Tatăl lui Ghedeon ridicase un altar lui Baal și avea un stâlp al lui Așera (o imagine a zeiței canaanite Așera) pe proprietatea sa. Acești idoli erau o ocară pentru Dumnezeu, iar Ghedeon a primit porunca să-i distrugă. Din săpăturile arheologice știm că unele dintre aceste altare canaanite erau structuri masive din piatră. De fapt, era nevoie de zece oameni și de forța unui taur pentru a distruge altarul. Am putea gândi că dărâmarea statuii idolului și a altarului lui Baal era o muncă destul de bună pentru o noapte și suficientă pentru a satisface cerința lui Dumnezeu. Dar vedem că Dumnezeu nu era mulțumit cu acest act semnificativ de iconoclasm. În locul imaginilor și practicilor idolatre, Dumnezeu îi poruncește lui Ghedeon să ridice un altar pentru DOMNUL și să-I aducă DOMNULUI jertfe de foc. Ghedeon a primit porunca să facă *mai mult* decât să dărâme – el a fost chemat să fie *mai mult* decât un iconoclast.

Trezirea lui Ezechia

Când examinăm istoria lui Israel în timpul domniei împăraților, relatarea biblică arată că toate marile treziri sunt caracterizate de mai mult decât distrugerea idolilor. În 2 Împărați 18.4 vedem că împăratul Ezechia a fost un iconoclast. El nu numai că a distrus chipurile idolatre ale zeilor străini, care fuseseră ridicați în țară, ci a distrus și înălțimile unde se desfășura un cult nepotrivit și ilegal pentru DOMNUL. În plus, el a distrus și șarpele de aramă, pe care Moise îl făcuse și îl ridicase în pustiu cu șapte sute de ani în urmă. De-a lungul anilor, acest obiect, deși fusese făcut la indicația directă a DOMNULUI, devenise o relicvă sfântă și era chiar venerat. Din cauza acestei abuzări grave de șarpele de aramă, Ezechia a decis că era mai bine să-l distrugă decât să-l păstreze ca obiect de venerație necorespunzătoare și ca obiect prin care era deturnată adevărata închinare adusă DOMNULUI. Dumnezeu a susținut iconoclasmul lui Ezechia, iar acest fapt ar trebui să fie o lecție pentru fiecare creștin credincios de astăzi, care este atras de folosirea imaginilor și relicvelor „sfințite” în scopul închinării. Este, de asemenea, o lecție pentru creștinii care venerează denumirea lor și rădăcinile lor istorice sau care „se închină” unui predicator preferat sau unui autor creștin preferat.

În 2 Cronici 29 vedem că Ezechia a fost mai mult decât un iconoclast. El a umplut golul lăsat de distrugerea idolilor și a ritualurilor păgâne cu închinarea potrivită DOMNULUI. El a curățat Templul, care fusese pângărit de imagini și practici idolatre, și apoi a restabilit închinarea adusă DOMNULUI cu jertfele Lui, laudele Lui și venerația Sa. În 2 Cronici 30 citim că Ezechia a invitat tot Israelul să vină la Ierusalim și să participe la închinarea și sărbătorirea Paștelui și a Sărbătorii Azimelor. Poporul a răspuns la conducerea lui, iar rezultatul a fost o mare bucurie și binecuvântare:

„Și toată adunarea lui Iuda s-a bucurat, și preoții și leviții și toată adunarea care venise din Israel și străinii care veniseră din țara lui Israel și cei care locuiau în Iuda. ... Și preoții și leviții s-au ridicat și au binecuvântat poporul; și glasul lor a fost auzit și rugăciunea lor s-a suit până la locuința Sa cea sfântă, în ceruri” (2 Cronici 30.25,27).

Dumnezeu l-a binecuvântat pe Ezechia în mod deosebit, dăruindu-i o trezire și binecuvântări pentru națiune, deoarece Ezechia a fost *mai mult* decât un iconoclast.

Trezirea lui Iosia

În perioada în care Iosia a devenit împărat, la aproximativ o sută de ani după trezirea lui Ezechia, poporul Iuda se îndepărtase din nou de DOMNUL și se întorsese spre idolatrie. Iosia era un iconoclast. Detaliile atitudinii sale fără compromisuri se găsesc în 2 Împărați 23 și 2 Cronici 34. El a poruncit preoților să curețe tot Templul și să scoată toate obiectele care fuseseră făcute pentru Baal și Așera și pentru toate oștirile lor, și le-a ars în afara Ierusalimului. El a îndepărtat preoții păgâni și a dus stâlpul Așerei din Templul DOMNULUI în valea Chedron, în afara Ierusalimului, unde l-a ars și a dărâmat cartierele prostituatelor sacre care se aflau în Templul DOMNULUI. Iosia a adus toți preoții din cetățile lui Iuda și a desființat înălțimile de la Gheba până la Beer-Șeba, unde preoții ardeau tămâie, și a pângărit Tofetul, astfel încât nimeni să nu mai poată folosi aceste locuri pentru a-și jertfi fiul sau fiica în focul lui Moloh. Și apoi se adaugă: Iosia a îndepărtat toți idoli îngrozitori din întreg teritoriul care aparținea israeliților. La porunca lui, altarele lui Baal au fost dărâmate, iar el a spart în bucăți altarele de tămâie și a distrus stâlpii lui Așera, idoli și chipurile (2 Împărați 23.1-20).

Apoi, în 2 Cronici 35, descoperim că Iosia era *mai mult* decât un iconoclast. El a numit preoții pentru îndatoririle lor și i-a încurajat în slujba Templului DOMNULUI. El a adus chivotul sfințit înapoi în Templul DOMNULUI. Din propriile sale posesiuni, Iosia a adus oi și capre pentru poporul care venise să sărbătorească Paștele, și toată slujba DOMNULUI a fost îndeplinită pentru sărbătorirea Paștelui și jertfa arderii-de-tot pe altarul DOMNULUI, așa cum poruncise împăratul Iosia. În 2 Cronici 34.33 citim că Iosia i-a îndemnat pe toți „cei care se aflau în Israel să slujească DOMNULUI Dumnezeului lor. În toate zilele lui nu s-au abătut de la DOMNUL Dumnezeului părinților lor”. Ce învățăm din aceasta? Este un principiu divin pentru trezire să fii *mai mult* decât un iconoclast.

Trezire „astăzi”?

Suntem noi *mai mult* decât niște iconoclaști? Mergem mai departe decât a conduce doar un proces de demolare și distrugere, care poate fi singurul principiu biblic pentru renaștere și binecuvântare? Se poate aplica aceasta și vieții noastre și fiecăruia dintre noi, vieții noastre de familie și vieții noastre de adunare? Unii creștini credincioși sunt mari iconoclaști. Ei nu tolerează nimic ne sfânt în viața lor, ei conduc o familie foarte strict. Televizorul este interzis, activitățile familiale sunt supravegheate cu mână de fier, copiii lor sunt curățați de orice legătură cu lumea. Adesea, acești iconoclaști creștini sunt primii care se implică când este vorba de disciplina bisericii sau de a avea prelegeri care condamna idoli și practicile lumești care s-au strecurat în biserică sau în viața fraților lor creștini. Dar, cu regret, acești oameni bine intenționați adesea nu sunt mai mult altceva decât iconoclaști.

2 Corinteni 10.4,5 spune: „dărâmând raționamente și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu” – aceasta este iconoclasm și este bun și potrivit lui Dumnezeu, dar versetul nu se oprește aici, ci continuă: „... și înrobând orice gând ascultării de Hristos”.

Aceasta este *mai mult* decât gândirea iconoclastă. Am putea rescrie acest pasaj astfel: distrugem filosofii perverse, dărâmăm barierele ridicate împotriva adevărului lui Dumnezeu și aranjăm lucrurile astfel încât fiecare gând, sentiment sau impuls să fie încorporat în structura vieții formate prin Hristos. Instrumentele noastre sunt gata să curețe terenul de orice obstacol și să ducă viața ascultării la maturitate. A lua fiecare gând sub ascultarea lui Hristos și a conduce

viața ascultării spre maturitate înseamnă mai mult decât iconoclasm. După ce ne-am curățat viața de orice obstacol, Dumnezeu vrea ca noi să mergem mai departe cu o activitate pozitivă: cu ascultare care duce la maturitate. Există asta – închinarea plină de bucurie în viața mea personală? Există în viața mea de familie o învățătură plină de dragoste și pozitivă, care promovează dragostea pentru Domnul în inimile copiilor mei, sau rugăciunile noastre de familie sunt, în general, iconoclaste, în sensul lecțiilor de tipul „tu nu trebuie să”? Se manifestă în biserica din care fac parte o dragoste asemănătoare cu cea a lui Hristos? Există compasiune și grijă față de credincioșii care se poticnesc? Se pune accentul în mod pozitiv pe ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu și se edifică credincioșii spre maturitate spirituală, sau biserica din care fac parte este caracterizată de un spirit critic iconoclast, care doar dărâmă și duce la descurajare? Domnul nostru Isus ne-a chemat să fim mult *mai mult* decât iconoclaști.

Dacă am distrus orice gând care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și dacă am capturat orice gând sub ascultarea lui Hristos, atunci gândurile noastre reînnoite vor fi dedicate lui Hristos. Viața noastră va fi transformată și va reflecta mult mai mult viața Domnului nostru. Un iconoclasm potrivit și temător de Dumnezeu își va avea locul în viața noastră personală, în familiile și în comunitățile noastre, dar vrem să fim caracterizați în primul rând de dragoste, compasiune, devotament, închinare și sărbătoare. Vrem să fim *mai mult* decât iconoclaști.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/mehr-als-bilderstuermer-a109.html>

Titlul original: „[More than Iconoclasts](#)”

Sursa: www.growingchristians.org